

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.729 van 14 juni 2012
in de zaak A. 200.929/VII-38.148.**

In zake : Herman SEGERS
wonende te 3580 Beringen
Hasseltsesteenweg 136
alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 juni 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 5 mei 2011 waarbij het beroep van Herman Segers tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Limburg van 10 februari 2011, tot weigering van de hernieuwing van de vergunningen tot het voorhanden hebben van een aantal vuurwapens, wordt verworpen, en eveneens tot terugbetaling van de op 3 december 2010 betaalde retributie van 85 euro.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 mei 2012.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christopher Suffeleers, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker dient op 14 juni 2007 een aanvraag in tot hernieuwing van zijn bestaande vergunningen voor een repeteerpistool, merk FN, kaliber 7,65 en voor een repeteerkarabijn, merk Kriegeskorte, kaliber .22 LR.

Als wettige reden voor het wapenbezit geeft de verzoeker het uitoefenen van een beroep dat bijzondere risico's inhoudt en persoonlijke

verdediging op. Hij staft zijn aanvraag met een uiteenzetting van incidenten tussen 1972 en 2003.

3.2. Bij brief van 29 november 2010 vraagt de wapendienst van de provincie Limburg de verzoeker om een uitgebreide schriftelijke motivering waaruit blijkt dat hij een objectief en groot risico loopt en het voorhanden hebben van een vuurwapen dit risico in grote mate beperkt en hem kan beschermen. In die brief wordt ook gemeld dat de verzoeker een retributie dient te betalen.

3.3. In een brief van 3 december 2010 wijst de verzoeker op het bij zijn aanvraag gevoegde verslag en hij dient nogmaals een schriftelijke motivering van zijn aanvraag in.

3.4. De verzoeker betaalt een retributie van 85 euro aan de wapendienst van de provincie Limburg, die de ontvangst van de betaling op 13 december 2010 bevestigt.

3.5. Op 21 januari 2011 geeft de lokale politie van de politiezone Beringen - Ham - Tessenderlo advies.

3.6. De gouverneur van de provincie Limburg weigert op 10 februari 2011 de door de verzoeker aangevraagde vergunningen.

3.7. De verzoeker stelt op 9 maart 2011 bij de minister van Justitie beroep in tegen die beslissing van de provinciegouverneur. Hij vraagt ook de terugbetaling van de door hem betaalde retributie van 85 euro indien de vergunningen niet worden toegekend.

3.8. De minister van Justitie verwerpt op 5 mei 2011 het beroep van de verzoeker tegen de beslissing van de provinciegouverneur.

Dit is het bestreden besluit, dat luidt als volgt :

"(...)

U beroept zich op de wettige reden 'de persoonlijke verdediging van personen die een objectief en groot risico lopen en die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen dit groot risico in grote mate beperkt en hen kan beschermen' (artikel 11, §3, 9°, d) Wapenwet).

Overeenkomstig artikel 2, 4° van het koninklijk besluit van 29 december 2006 tot uitvoering van sommige bepalingen van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, kan deze wettige reden enkel worden aangenomen onder de voorwaarde van het aantonen 'dat de aanvrager voor zijn persoonlijke veiligheid reeds alle andere haalbare maatregelen heeft genomen, en het wapen uitsluitend voor deze reden gebruiken'.

Ter staving van uw wettige reden bezorgde u de gouverneur van de provincie Limburg bij uw aanvraag een 'omstandig verslag'. Hierin wordt verwezen naar feiten die zich voordeden in 1972, 1979, 1996, 2001 en 2003 en waaruit moet blijken dat u omwille van uw beroepsuitoefening persoonlijk gevaar loopt, met name:

- 1972: bedreiging en intentie tot aanslag tegen uw persoon als curator van faillissementen;
- 1979: een zekere heer Spinoza dient zich bij u op kantoor aan met een pistool;
- 1996: toebrengen van slagen door een zekere heer Lambert Peeters, tegenpartij in één van uw zaken en herhaalde bedreigingen zowel op kantoor als op de rechtbank;
- 2001: poging tot inbraak in uw woning;
- 2003: u werd op kantoor overvallen door een zekere heer Marc Bortels.

Op 29 november 2010 wijst de provinciegouverneur u er op dat voor het motief persoonlijke verdediging een uitgebreide schriftelijke motivering wordt gevraagd waaruit blijkt dat u een objectief en groot risico loopt en dat het voorhanden hebben van een vuurwapen dit risico in grote mate beperkt en u kan beschermen. Verder wordt u er op gewezen dat u tevens kan vragen om een vergunning zonder munitie voor vuurwapens die u reeds onder de oude wapenwet legaal voorhanden had.

In uw schrijven van 3 december 2010 aan de provincie wijst u er op dat u reeds een omstandig verslag heeft overgemaakt en wijst u er tevens op dat u de laatste twee jaar regelmatig wordt belaagd op het telefoonnummer van uw kantoor, dat tevens uw privé telefoonnummer is. Tevens vormt de grote in- en uitloop van personen op uw advocatenkantoor een risico aangezien men niet steeds weet wie deze personen zijn en wat hun voornemens zijn.

Op verzoek van de gouverneur van de provincie Limburg levert de lokale politie Beringen/Ham/Tessenderlo op 21 januari 2011 het volgende advies inzake de hernieuwingsaanvraag van uw wapenvergunningen:

'Op de persoonlijkheid van de heer Herman Segers is niets aan te merken. Op dit vlak zouden wij dan ook gunstig advies kunnen geven voor het bezit van twee wapens.

Inzake het motief van de heer Segers om een vuurwapen in zijn bezit te hebben, kunnen wij u volgende inlichtingen overmaken.

Betrokkene heeft als advocaat een eigen kantoor in zijn privé woning op de Hasseltsesteenweg 136 te Beringen en dit sinds 1975. Ondertussen is het kantoor uitgebreid tot vier advocaten en twee bediendes. Hierdoor werd de privé woning aangepast. Het kantoor is op het gelijkvloers en de bovenverdieping gescheiden van de privé woning door een gewone deur. Door de uitbreiding van het kantoor is er veel geloop en dit op onregelmatige uren. Door de drukte en het ongedisciplineerd gedrag van sommige mensen is een 100% controle niet mogelijk. Dit geeft voor betrokkene een onveiligheidsgevoel.

Aan de achterzijde van de woning op de eerste verdieping is er traliewerk voor de vensters aangebracht. Op het gelijkvloers, in de living, is er op de zuid-oost zijden een venster geplaatst in gewapend glas. Er is een alarminstallatie. Wanneer deze 's nachts in werking wordt gesteld schakelt de camerabewaking in. Deze beelden worden opgenomen. Wanneer men door het oog van de camerabewaking loopt, springen er twee spots aan. Aan de poort, in de achterzijde van de hof, werd er schrikkelendraad aangebracht.

Het ongeladen pistool van de aanvrager ligt opgeborgen in een afgesloten ruimte in de muur. Het geweer staat ongeladen in een aparte kamer die afgesloten is met een sleutel.

De heer Segers is niet aangesloten bij een schietclub.

De heer Segers heeft reeds heel wat structurele maatregelen aan zijn woning genomen om zichzelf te beschermen. Ons inziens verhoogt het bezit van een wapen zijn persoonlijke veiligheid niet. De heer Segers heeft weinig praktische ervaring in het hanteren van een wapen (heeft jarenlang niet meer geoefend in een schietclub)'.

De gouverneur stelde dat uit dit advies niet blijkt dat u een objectief en groot risico loopt, noch dat het voorhanden hebben van een vuurwapen dit groot risico in grote mate beperkt.

Zoals gesteld, vereist de ingeroepen wettige reden dat moet worden aangetoond dat de aanvrager voor zijn persoonlijke veiligheid reeds alle andere haalbare maatregelen heeft genomen en mag het wapen uitsluitend voor deze reden worden gebruikt (artikel 2, 4° van het KB van 29 december 2006 tot uitvoering van sommige bepalingen van de wapenwet).

Men moet dus met alle middelen bewijzen dat:

- men een ernstig en objectief risico loopt;
- het bezit van een vuurwapen dit belangrijk risico doet afnemen en de betrokkene kan beschermen;
- men reeds alle andere realistische maatregelen heeft genomen voor zijn persoonlijke veiligheid.

In uw zogenaamd 'omstandig verslag' worden door u verschillende voorvallen aangehaald die uw inziens aantonen dat u actueel een ernstig en objectief risico loopt. Deze voorvallen deden zich voor verspreid over een periode van bijna 40 jaar, waarvan de gevolgen van de zaak tegen de heer Lambert Peeters volgens uw verzoekschrift nog steeds voortduren en waarbij u in verband met het voorval uit 2003 vermeldt dat u de laatste twee jaar regelmatig wordt belaagd op het telefoonnummer van het kantoor, dat tevens uw privénummer is.

Na lezing van dit verslag en uw bijkomende opmerkingen ter aanvulling ervan kan alleen worden geconcludeerd dat u wegens uitoefening van uw beroep in soms penibele situaties verkeert. Uit het verloop van deze gebeurtenissen noch uit eventuele andere door u aangehaalde argumenten is evenwel nergens gebleken dat het voorhanden hebben van een vuurwapen de risico's die u loopt, doet afnemen en u kan beschermen.

U bekwam destijds - naar aanleiding van de door u aangehaalde gebeurtenissen in 1972 - een toelating van de procureur des Konings tot het bezitten en dragen van een vuurwapen (een pistool FN, kaliber 7, 65). Op basis van de gegevens voorhanden werd deze toelating meer bepaald ingegeven door feiten van een vuurgevecht en verklaringen van de betrokkene dat hij naar u op weg was om ook met u te komen afrekenen. Deze feiten dateren evenwel van bijna 40 jaar geleden en zijn dus bezwaarlijk nog actueel te noemen.

Inzake de incidenten die zich sindsdien voordeden, kon uw persoon steeds met tussenkomst van de politie en/of wegens technische beveiliging van uw woning worden beschermd.

Verder wijst u er in uw schrijven van 3 december 2010 aan de provinciale wapendienst op dat er op uw advocatenkantoor vier advocaten zijn gevestigd met als gevolg een grote in- en uitloop van personen, waarvan niet altijd geweten is wie deze zijn en wat hun voornemens zijn.

Het lijkt me dan ook nuttig zoniet noodzakelijk dat er maatregelen worden genomen om de toegang tot uw kantoor meer te beveiligen zodat controle van personen (en hun intenties) mogelijk wordt. Het voorhanden hebben van een vuurwapen kan het eventuele veiligheidsrisico hier echter niet doen afnemen.

Tenslotte meldt de provinciale wapendienst op 8 april 2011 dat u de wapens in bewaring heeft gegeven bij een erkend persoon (BVBA Import-Export Frank), doch dat u het origineel exemplaar van uw vergunningen bij u houdt in afwachting van een uitspraak in beroep. Hiermee handelt u in strijd met artikel 2 van de bestreden beslissing, terwijl u in het begeleidend schrijven bij die beslissing nochtans duidelijk werd meegedeeld dat het instellen van een administratief beroep geen schorsende werking heeft. Artikel 10 van het KB van 20 september 1991 tot uitvoering van de wapenwet stelt daarbij uitdrukkelijk dat een vervallen vergunning of een vergunning die niet langer geldig is, binnen 8 dagen moet worden teruggezonden aan de overheid die ze heeft uitgereikt. Door dit niet te doen, handelt u dus in strijd met de wapenwetgeving.

Op basis van het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de hernieuwing van uw vergunningen voor de betreffende vuurwapens op basis van de wettige reden 'persoonlijke verdediging' hoe dan ook niet kan worden ingewilligd.

Aangaande uw hoger beroep inzake de retributie dient uw verzoek wat dat betreft als onontvankelijk te worden beschouwd. Artikel 30 van de wapenwet stelt immers dat beroep openstaat bij de minister van Justitie of zijn gemachtigde in geval van ontbreken van een beslissing van de gouverneur binnen de artikel 31 van dezelfde wet bedoelde termijnen, of tegen beslissingen van de gouverneur tot weigering, beperking, schorsing of intrekking van een erkenning, vergunning of een recht, behalve tegen beslissingen inzake onontvankelijke aanvragen. Het opvragen van de wettelijk verschuldigde

retributie betreft geen dergelijke beslissing.

In ondergeschikte orde kan hierbij worden vermeld dat de retributie door de gouverneur wordt gevorderd krachtens artikel 51 van de wapenwet en dat dit geen jaarlijkse bijdrage betreft, doch wel een vergoeding voor de administratieve kosten die worden gemaakt bij de aanvraag en bij de hernieuwing van de in de wapenwet bedoelde vergunningen.

Artikel 55, tweede lid van deze wet stelt daarbij uitdrukkelijk dat de ontvangen retributies niet worden terugbetaald in geval van niet-ontvankelijkheid of afwijzing van de aanvraag, en van schorsing, intrekking of beperking van de erkenning of vergunning, noch bij de beëindiging van de activiteiten waarop de erkenning of vergunning betrekking heeft.

(...)"

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

4. De verzoeker vordert de veroordeling van de verwerende partij tot terugbetaling van de op 3 december 2010 betaalde retributie van 85 euro. In zijn verzoekschrift stelt hij onder punt 3 dat het niet redelijk is dat de retributie niet kan worden teruggevorderd, nu hij zijn wapens ingevolge het bestreden besluit heeft moeten inleveren.

5. Artikel 51 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) luidt als volgt :

"Onder voorbehoud van artikel 17, worden de retributies die moeten worden betaald bij de aanvraag evenals bij de hernieuwing van de in de wet bedoelde vergunningen, als volgt vastgesteld:

1° voor alle vergunningen tot het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig wapen op naam van dezelfde persoon: een forfaitair bedrag van 85 euro;

2° voor een wapendrachtvergunning: een bedrag van 90 euro".

Artikel 55, tweede lid, van de wapenwet bepaalt :

"De ontvangen retributies worden niet terugbetaald in geval van niet-ontvankelijkheid of afwijzing van de aanvraag, en van schorsing, intrekking of beperking van de erkenning of vergunning, noch bij de beëindiging van de activiteiten waarop de erkenning of vergunning betrekking heeft".

Geen enkele wetsbepaling verleent de Raad van State rechtsmacht om de terugbetaling te bevelen van de retributie van 85 euro die de verzoeker bij de aanvraag tot hernieuwing van zijn vergunningen betaald heeft. De vordering tot terugbetaling van de retributie is derhalve niet ontvankelijk.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

6. De verzoeker voert in zijn verzoekschrift onder de punten 1, 2 en 4 de schending van de rechten van verdediging aan. Vooreerst, doordat hij geen afschrift heeft ontvangen van de verklaring die hij aan een politieagent van de lokale politie heeft afgelegd, waardoor hij bij het indienen van het beroep tegen de beslissing van de provinciegouverneur geen gebruik heeft kunnen maken van deze verklaring. Vervolgens, doordat hij niet in kennis werd gesteld van het advies van de lokale politiezone en dit advies ook niet integraal werd opgenomen in de beslissing van de provinciegouverneur, waardoor hem de middelen werden ontnomen om een behoorlijk beroep in te stellen tegen die beslissing. De verzoeker merkt op dat het betrokken advies wel volledig wordt weergegeven in het bestreden besluit, doch niet overeenstemt met de tekst in de beslissing van de provinciegouverneur en dat dit in elk geval laattijdig is. De verzoeker meent ten slotte dat de rechten van verdediging werden geschonden, indien aan het dossier na het indienen van zijn beroepschrift adviezen werden toegevoegd, aangezien uit de brief van 14 maart 2011 van de federale wapendienst blijkt dat aan verscheidene instanties advies zou worden gevraagd en hij nooit kennis heeft kunnen nemen van die adviezen.

7. De verwerende partij antwoordt dat omwille van het devolutief karakter van het administratief beroep, het middel niet ontvankelijk is voor zover

het betrekking heeft op de beslissing van de gouverneur van de provincie Limburg. Zij meent dat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging moet worden beschouwd als een schending van de hoorplicht en betoogt dat uit de beslissing van de provinciegouverneur duidelijk blijkt waarom de verzoeker geen objectief en groot risico loopt en waarom het voorhanden hebben van een vuurwapen dit risico niet in grote mate beperkt, zodat hij met kennis van zaken zijn beroepschrift kon opstellen. De verzoeker verduidelijkt volgens de verwerende partij ook niet welke andere argumenten hij zou hebben aangehaald in geval het advies van de politie hem was meegedeeld. Zij wijst er op dat de verzoeker nooit inzage heeft gevraagd in de vaststellingen of het advies van de politie, noch verdere tegenspraak heeft verlangd, hoewel hij op die mogelijkheden werd gewezen in de brief van 14 maart 2011. Zij stelt voorts geen nieuwe adviezen te hebben gevraagd.

8. De verzoeker repliceert dat hij pas nadat de zaak bij de Raad van State aanhangig werd gemaakt, kennis heeft gekregen van het door de politie gevoerde onderzoek en dat ook het advies van de korpschef van de lokale politie hem niet ter kennis werd gebracht, zodat hij niet de mogelijkheid heeft gekregen zijn standpunt hierover mee te delen. Hij stelt dat hij de verwerende partij daar uitdrukkelijk op heeft gewezen in zijn beroepschrift en dat zulks als een schriftelijke aanvraag tot mededeling van de betrokken stukken waaraan geen gevolg werd gegeven, moet worden gezien. Hij beweert voorts dat de procedure niet tegensprekelijk is verlopen, omdat uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij aan verscheidene instanties advies heeft gevraagd en deze adviezen hem niet werden meegedeeld.

Beoordeling

9. Uit het verzoekschrift blijkt dat dit middel niet is gericht tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Limburg van 10 februari 2011. De verzoeker voert een schending van het recht van verdediging aan doordat hij niet in kennis werd gesteld van de vaststellingen en het advies van de lokale politie en

daardoor niet de gelegenheid kreeg op behoorlijke wijze beroep in te stellen bij de verwerende partij. Het middel is derhalve uitsluitend gericht tegen het bestreden besluit.

10. Het recht van verdediging is, behoudens andersluidend voorschrift, alleen van toepassing in straf- en tuchtzaken. Aangezien het te dezen niet gaat om een straf- of tuchtzaak en geen wettelijke of reglementaire bepaling het recht van verdediging uitbreidt tot beslissingen over een aanvraag tot hernieuwing van een wapenvergunning, is het recht van verdediging als zodanig niet van toepassing.

11. De wapenwet en de uitvoeringsbesluiten van deze wet voorzien evenmin in een verplichting tot het horen van de betrokkene.

Niettemin is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur te dezen van toepassing. Teneinde met kennis van de situatie van de verzoeker en met de nodige zorgvuldigheid een beslissing te kunnen nemen, moest de verzoeker de gelegenheid hebben om op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te brengen vooraleer het bestreden besluit werd genomen. Dit betekent evenwel niet dat de verzoeker mondeling en in persoon moet worden gehoord door de minister van Justitie. Het volstaat dat de verzoeker schriftelijk zijn standpunt kan uiteenzetten.

Opdat de verzoeker met kennis van zaken voor zijn standpunt kan opkomen, is vereist dat hij voldoende kennis heeft van de essentiële gegevens waarop het bestuur zich voornemt te steunen en dat hij in de gelegenheid is gesteld om inzage te nemen van het dossier dat met het oog op de beslissing werd samengesteld. Uit de memorie van wederantwoord blijkt dat de door de verzoeker aangehaalde verklaring die hij aan een politieagent van de politiezone Beringen - Ham - Tessenderlo heeft afgelegd, de vragenlijst betreft waarop het advies van de korpschef van de lokale politiezone onder meer steunt en die bij dit advies is gevoegd. Aangaande dat advies stelt de verzoeker in zijn beroepschrift tegen de

beslissing van de provinciegouverneur dat hij "niet in de mogelijkheid is zijn rechten van verdediging te laten gelden met huidig beroep wegens het ontbreken van dit advies". Hij heeft evenwel niet gevraagd dit advies aan hem over te maken. Na ontvangst van het beroep heeft de verwerende partij bij brief van 14 maart 2011 aan de verzoeker meegedeeld dat het een schriftelijke procedure betreft waarbij hij steeds zijn argumenten langs schriftelijke weg kan laten kennen, dat, om het hoorrecht mondeling uit te oefenen, wat niet gebruikelijk is, een gemotiveerde aanvraag moet worden ingediend en dat, voor de uitoefening van het inzagerecht, uitleg of mededeling in afschrift een schriftelijke aanvraag moet worden ingediend. De verzoeker kreeg aldus de mogelijkheid kennis te nemen van het advies van de korpschef van de lokale politiezone en op basis daarvan zijn beroepschrift aan te vullen met bijkomende argumenten. Hij heeft van deze mogelijkheid echter geen gebruik gemaakt.

12. Uit het administratief dossier blijkt ten slotte dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker beweert, de verwerende partij geen andere adviezen heeft gevraagd. De briefwisseling waarnaar de verzoeker verwijst heeft betrekking op de vraag van de verwerende partij aan de provinciegouverneur om het dossier en een bewijs van overdracht, afstand of tijdelijke inbewaringgeving van de wapens over te maken.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

13. De verzoeker voert in een derde punt van het verzoekschrift aan dat het bestreden besluit dubbelzinnig en tegenstrijdig is en berust op een "kringredenering", omdat enerzijds wordt gesteld dat de aanvrager die onvoldoende veiligheidsmaatregelen neemt, verplicht is die maatregelen te nemen en geen wapen ter verdediging behoeft, en anderzijds, dat indien de aanvrager alle

andere maatregelen heeft genomen voor zijn veiligheid, het bezit van een wapen overbodig is. De verzoeker is van oordeel dat het weinig zin heeft argumenten aan te brengen voor het behoud van zijn wapens, aangezien zowel in het ene als andere geval de vergunningen zullen worden geweigerd.

14. De verwerende partij antwoordt dat uit het bestreden besluit en de door de verzoeker verstrekte informatie blijkt dat het niet onredelijk was te besluiten dat de penibele situaties waarmee hij soms wordt geconfronteerd niet langer actueel zijn, dat de incidenten konden worden opgelost door tussenkomst van de politie en door technische beveiliging van zijn woning en zijn kantoor en dat het bezit van een vuurwapen het veiligheidsrisico niet zou doen afnemen. Zij betoogt dat er geen sprake is van een "kringredenering", maar enkel van een vaststelling dat de wettige reden waarom de vergunningen zijn aangevraagd niet is bewezen.

15. De verzoeker herhaalt in zijn memorie van wederantwoord dat er zich in de loop der jaren verscheidene ernstige feiten hebben voorgedaan en dat het bestreden besluit steunt op een "kringredenering" die ertoe leidt dat de reeds genomen beveiligingsmaatregelen tegen hem worden gebruikt teneinde zijn vergunningsaanvragen te weigeren. Hij repliceert dat het bestreden besluit geen motivering bevat aangaande zijn persoonlijke veiligheid als advocaat, die, tijdens de kantooruren, wordt geconfronteerd met onbekende personen met ongekende bedoelingen. De verwerende partij verschuilt zich volgens de verzoeker achter de wapenwet die zo is opgesteld dat een wapenvergunning, behoudens enkele uitzonderingen, altijd wordt afgewezen. Hij stelt daarom ook de wapenwet in vraag.

Beoordeling

16. Artikel 11, § 3, van de wapenwet somt de voorwaarden op waaraan de verzoeker moet voldoen om een vergunning te kunnen verkrijgen voor het voorhanden hebben van een vuurwapen en de daarbij horende munitie. Punt 9°

van het eerste lid van dat artikel bepaalt dat de verzoeker een wettige reden moet opgeven voor de verwerving en het voorhanden hebben van het wapen en de munitie. Volgens artikel 11, § 3, eerste lid, 9°, d), van de wapenwet kan als wettige reden worden aanvaard :

"de persoonlijke verdediging van personen die een objectief en groot risico lopen en die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen dit groot risico in grote mate beperkt en hen kan beschermen".

Uit de parlementaire voorbereiding van de wapenwet blijkt dat wat de wettige reden "persoonlijke verdediging" betreft, de noodzaak een vuurwapen te bezitten voor persoonlijke verdediging streng moet worden beoordeeld (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2263/001, p. 26).

Artikel 2, 4°, van het koninklijk besluit van 29 december 2006 tot uitvoering van sommige bepalingen van de wapenwet bepaalt :

"Art. 2. De voorwaarden waaronder de in artikel 11, § 3, 9°, van de Wapenwet opgesomde redenen, waarvan er een of meerdere moeten ingeroepen worden als wettige redenen voor het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig vuurwapen, kunnen worden aangenomen, zijn:

(...)

4° voor reden d), het aantonen dat de aanvrager voor zijn persoonlijke veiligheid reeds alle andere haalbare maatregelen heeft genomen, en het wapen uitsluitend voor deze reden gebruiken".

Uit de wettelijke omschrijving van de wettige reden "persoonlijke verdediging" volgt aldus dat de verzoeker moet aantonen dat hij een objectief en groot risico loopt, dat het bezit van een vuurwapen dit risico in grote mate beperkt en de betrokkene kan beschermen en dat hij reeds alle andere haalbare maatregelen heeft genomen voor de persoonlijke veiligheid.

17. De wapenwet heeft een principieel verbod ingesteld op alle vuurwapens (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2263/1, p. 17). Het verlenen van een wapenvergunning is de uitzondering. In tegenstelling tot wat de verzoeker beweert is het echter niet zo dat het a priori uitgesloten is een wapenvergunning te

verkrijgen op grond van de wettige reden "persoonlijke verdediging" wanneer aan de gestelde voorwaarden is voldaan. Er is evenmin sprake van een "kringredenering".

In het bestreden besluit wordt vastgesteld dat de verzoeker zich wegens de uitoefening van zijn beroep in soms penibele situaties bevindt, doch dat nergens is gebleken dat het voorhanden hebben van een vuurwapen de risico's die hij loopt doet afnemen of hem kan beschermen, dat de feiten die destijds aanleiding gaven tot de toelating om een wapen te bezitten en te dragen dateren van bijna veertig jaar geleden, dat bij de incidenten die zich sindsdien voordeden de verzoeker steeds met tussenkomst van de politie en/of door de technische beveiliging van zijn woning kon worden beschermd, dat het nuttig, zoniet noodzakelijk, is maatregelen te nemen die de toegang tot het kantoor van de verzoeker meer beveiligen, zodat controle van personen en hun intenties mogelijk wordt en dat het voorhanden hebben van een vuurwapen het eventuele veiligheidsrisico evenwel niet kan doen afnemen.

18. De verzoeker betwist niet dat te dezen een correcte toepassing werd gemaakt van de wapenwet, doch "stelt (...) de wet van 8 juni 2006 in vraag". Hij betwist echter niet de overeenstemming van de wapenwet met het Europees en internationaal recht, noch de grondwettelijkheid ervan en hij vraagt evenmin om desbetreffend een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Het tweede middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van veertien juni tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin